

Sygn. akt: I 1 C 1671/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Jędrzejewski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Maja Żyrek

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa R. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko Z. L.

o zapłatę

I. Oddala powództwo.

II. Zasądza od powoda R. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz pozwanego Z. L. kwotę 287 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód R. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Zamknięty z siedzibą w W. pozwem złożonym w dniu 3 kwietnia 2017 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. L. kwoty 760,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że powodowi przysługuje wyżej wskazana kwota na podstawie cesji wierzytelności przysługującej firmie (...) S.A. od pozwanego. Wierzytelności te wynikały z zawartej między stronami umowy o świadczenie usług abonenckich.

W sprzeciwie wniesionym przez pozwanego w dniu 4 października 2017 r. pozwany podniósł zarzuty związane z nieistnieniem dochodzonej wierzytelności z uwagi na rozwiązanie umowy z winy poprzednika prawnego powoda, który nie zapewnił należytego świadczenia usług pozwanemu, co w konsekwencji spowodowało rozwiązanie przez pozwanego umowy. W następstwie rozwiązania umowy nie powstały należności, których dochodzi powód z uwagi na nieobowiązywanie tej umowy między stronami. Na rozprawie w dniu 14 lutego 2018 r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 5 lutego 2010 r. pomiędzy (...) S. A. a pozwanym Z. L. została zawarta umowa abonencka w ramach której Cyfrowy P. zobowiązał się do świadczenia usług dostarczania telewizji cyfrowej w ramach określonego pakietu.

Pismem z dnia 15 maja 2012 r. pozwany złożył oświadczenie od odstąpieniu do umowy z uwagi na niedostarczenie sygnału telewizyjnego zgodnie ze zobowiązaniem.

Poprzednik prawny powoda wystawił notę obciążeniową z dnia 19 lipca 2013 r. na kwotę 448,66 zł płatną do dnia 8 sierpnia 2013 r. z tytułu kary umownej z tytułu rozwiązania umowy w okresie podstawowym. Nadto domagał się zapłaty należności za określone pakiety telewizyjne w łącznej kwocie 211,86 zł z terminami płatności od 22 lipca 2012 r. do 22 września 2012 r.

W dniu 19 grudnia 2013 r. powód R. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Zamknięty z siedzibą w W. na mocy umowy sprzedaży wierzytelności nabył od (...) S. A. powyższe wierzytelności

Okoliczności bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił oparciu o dokumenty przedstawione przez powoda oraz pozwanego, które nie były kwestionowane przez strony i nie budziły uzasadnionych wątpliwości Sądu oraz na niekwestionowanych przez powoda twierdzeniach pozwanego.

Między stronami był spór co do tego, czy roszczenie dochodzone przez powoda jest przedawnione.

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa. W niniejszej sprawie powód dochodząc zapłaty w/w kwoty powinien wykazać zasadność obciążenia pozwanego notą obciążeniową, charakter umowy jaka łączyła strony i zasadność domagania się na podstawie tej umowy zapłaty takiej właśnie kwoty od pozwanego. Zdaniem Sądu to powód jako profesjonalista, od którego wymaga się staranności w wyższym stopniu, powinien ponosić wszelkie konsekwencje związane ze swoją niedokładnością, zaniebdaniem i niekonsekwencją. Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniebdania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

W toku procesu podejmuje się działania i rozumowania zmierzające do ustalenia stanu faktycznego. Udowodnienie faktów w świetle przepisów prawa cywilnego, zwłaszcza art. 6 k.c. polega na uznaniu przez Sąd za prawdziwe zdania o tym fakcie. Elementem istotnym jest więc wynik operacji myślowej dokonywanej przez sąd, a nie jedynie dowodzenie w znaczeniu formalnym sprowadzające się do przedstawienia dowodów przez stronę. Materialnoprawny aspekt zagadnienia onus probandi służy do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego., rozumiane jako wskazanie wpływu nieudowodnienia pewnych faktów na wynik procesu. Zgodnie z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy obciąża stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. W związku z powyższym należy uznać, iż wykrycie prawdy przez Sąd ogranicza się w zasadzie do przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności mogących, stosownie do treści art. 227 k.p.c., być przedmiotem dowodu.

Przechodząc do najdalej idącego zarzutu strony pozwanej jakoby doszło do przedawnienia dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia, należy wskazać, iż zarzut ten zasługuje na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, iż wierzytelność w ramach prowadzonej przez (...) S.A. działalności gospodarczej polegającej na świadczeniu klientom usług telewizyjnych. Fakt sprzedaży wierzytelności nie zmienia jej charakteru. Powoduje to, iż zgodnie z art. 118 k.c. roszczenia związane z działalnością gospodarczą przedawniają się po upływie lat trzech.

Jak wynika z akt sprawy powód wytoczył powództwo w dniu 3 kwietnia 2017 r. i z tą datą nastąpiła przerwa biegu przedawnienia. Skoro zatem wierzytelność jak wskazał sam powód wynikała ze zobowiązań których termin wymagalności został określony na 22 lipca 2012r., 22 sierpnia 2012 r., 22 września 2012 r. i 8 sierpnia 2013 r. to należy uznać, iż przedawnienie tych zobowiązań nastąpiło kolejno w dniach 23 lipca 2015 r., 23 sierpnia 2015 r., 23 września 2015 r. i 9 sierpnia 2016 r.

W tym stanie rzeczy uznać należy, iż roszczenie powoda, zarówno co do należności głównej jak i odsetek, uległo przedawnieniu. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego jak i poglądami doktryny, roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.

Z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia roszczenie powoda i uchylenie się przez pozwanego od obowiązku jego zaspokojenia Sąd na mocy art. 117 § 2 k.c. oddalił powództwo jak w pkt I wyroku.

Należy również, iż powód nie zaoferował Sądowi żadnych dowodów wskazujących na faktyczne istnienie tego zobowiązania. Powód do pozwu załączył jedynie kopie noty obciążeniowej na kwotę 448,66 zł natomiast co do reszty żądania nie załączył żadnych dowodów z których wynikałoby skąd te kwoty wynikają oraz jaka jest ich podstawa naliczenia. W świetle twierdzeń strony pozwanej co do rozwiązania umowy przez pozwanego z winy poprzednika prawnego powoda (do których powód w żaden sposób się nie odniósł co pozwala przyjąć, iż nie kwestionował tego stanowiska) również zasadność nałożenia na pozwanego kary umownej za rozwiązanie umowy przed terminem na jaki została zawarta budzi wątpliwość. Pozwany zakwestionował zasadność całości roszczenia strony powodowej co powodowało, iż to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania zasadności tego roszczenia czemu strona powodowa nie podołała.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Z uwagi na to, że stroną przegrywającą niniejsze postępowanie był powód, Sąd obciążył go kosztami procesu uznając je za uiszczone w całości i w pkt II zasądził na rzecz pozwanego poniesione przez niego koszty procesu w postaci zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 270 zł i kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.